

פרשת
ואתחנך
♦♦♦
שנת
תשע"ט
♦♦♦
גליון 13

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

אין מציאות בין הזמנים

החורבן. א"כ כשיהודי חי עם זה, ומרגיש שהאבא הטוב ומטיב, והכל יכול, סובל אתו ביחד, מה שייך יותר מזה. ואין לנו אלא להתפלל ולייחל שכולנו נזכה כבר בקרוב לותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים.

ימים המקשרים

ובהיות שעומדים אנו בתחילת הימים שנקראים בלשון בני אדם "בין" הזמנים, כבר לימדנו רבינו מרן רה"י זצוק"ל שאין מציאות כזאת, כי יהודי הוא "כל הזמן", במצב אחיד של רצף בעבודת ה'.

ואדרבה אפשר לראות בימים אלו שהם ימים "המקשרים" בין זמן קיץ וזמן אלול הבעל"ט, והם ימים המחברים בין אבילות החורבן לימי הנחמה, וימי ההתעלות הבאים עלינו לטובה.

צורת היציאה מבית המדרש

ואחד מהדברים הנפלאים שחידש רבינו לפני יותר מעשרים שנה, היא צורת היציאה מבית המדרש לימי הנופש וההפסקה, שלא יהיו בצורה של תינוק הבורח ח"ו.

ולכן מתחילת היווסדה של ישיבתו הק' "ארחות תורה" ביקש שהזמן לא יסתיים במוצאי יום כיפור וכדו' בשאר זמנים, אלא רק למחרת בבוקר לאחר התפילה. ובזה לימד את בניו - תלמידיו היקרים מאד את הצורה האין יוצאים לימי ההפסקה, עם המשך הישיבה.

ומהזמן הראשון בישיבה הק' כשעדיין היו 30 תלמידים, כבר התחילו במנהג נפלא זה, והיו רובם ערים כל הלילה בלימוד מתוק, ואח"כ היה בא רבינו להתפלל שחרית כותיקין עם בניו - תלמידיו היקרים, ולאחר מכן השתתף בסיום מסכת, ונשא דברים לכבוד המעמד.

נחמו נחמו עמי

אבינו האב הרחמן, אבינו שבשמים, אין קץ ואין סוף לרחמיו וחסדיו המרובים. וכפי שרואים אנו שעד כמה שהיה החורבן הנורא, וכל הצרות במשך השנים, כמו שביכו כל עם ישראל בתשעה באב את הצרות והגזירות והאיזמות במשך כל השנים. בכל זאת לא עזבו אבינו ולא נטשו באהבתו וחמלתו, ובא ואומר נחמו נחמו עמי...

ובזה אנחנו לומדים להבין שכל המכות וכל הסבל שהיו, זה הכל בא מתוך רחמים וחסדים, והכל מאבא אוהב, שיודע שזה מה שטוב בשבילנו, ולכן מיד אח"כ מגיע האמירה של "נחמו נחמו עמי".

רבינו בסיום הזמן בישיבתו ארחות תורה בשיחה עם יבדל"ח רה"י הגאון ר' ברוך דב דיסקין שליט"א

הטוב כי לא כלו רחמיק, והמרחם כי לא תמו חסדיך, "הטוב" שמך. זה מה שכל יהודי אומר שלש פעמים ביום, וזה מה שמחזיק אותו בכל עת ובכל זמן, בכל רגע ורגע, שיודע שכל מה שעובר עליו הכל זה רק "טוב".

ובפרט כשיודע כל אחד, שבכל צרתם "לו" צר, והקב"ה בעצמו נמצא עמו בכל צער, וכמו שאמר רבי מאיר שבכל כאב של יהודי, אפילו כאב ראש, כביכול הקב"ה אומר קלני מראשי וכו', כמבואר בסנהדרין דף מ"ו ע"א, וע"ש ברש"י שפי' בזמן שאדם מצטער, שפורענות באה עליו "בעונו", ובכל זאת כביכול הקב"ה מצטער עמו, א"כ מה שייך יותר מזה.

והתוס' בגיטין דף נ"ו ע"ב מבארים שכשדקר טיטוס הרשע את הפרוכת יצא דם, רצה הקב"ה להודיע בזה כמה קשה לפני המקום

לרכזו על רגל אחת, אך הכלל הוא אחד, שכן תורה נשאר "בן תורה" בכל מקום שהוא, וכתרו על ראשו בכל מקום שהולך, וצריך לשמור עליו שלא יאבד ולא יתנף בשום דבר. והקפיד מאוד גם שלא יצאו לרחוב בלי מלבוש עליון וכובע.

וכן להיזהר מאד שיראו כל עמי הארץ כמה נאים מעשיו של בן תורה, ויתגדל ויתקדש שמו הגדול, ויהי רצון שתהא יציאתו כביאתו.

רצף אחד של לעשות רצונו

והנה בעוה"ר הלך לעולמו בעש"ק חזון, איש יקר מאד, צנוע לכת, מזכה את הרבים גדול מאד, ה"ה הרה"ג ר' בנימין ב"ר שלמה אפרים מצגר זצ"ל, מנהל סמינר לוסטיג ברמת גן. אשר היטיב להגדירו דודי שיבלחט"א הרה"ג ר' זאב וולף שליט"א שלא נסתלק כאן מנהל סמינר. אלא יהודי שכל ימי חייו היו רצף אחד של "לעשות רצונו ית"ש".

רצף של לעשות רצונו, הרה"ג ר' בנימין מצגר זצ"ל

וזכה שנים רבות לקירבה וחביבות מיוחדת מרבינו זצוק"ל, והיה בא לשאול על כל צעד ושעל. ובפרט באשר ידע שבית ספרו אינו בשביל החרדים לדבר ה' אלא חובתו להוציא יקר מזולל... וממילא השאלות קשות הרבה יותר. וזכה כל ימי כהונתו להוציא הרבה פנינים נפלאים לבתים של תורה ויראה, והכל בזכות התבטלותו לגדולי ישראל זצוק"ל.

וכפי שסיפרו בהלויתו זכה להעמיד הרבה בנים לתורה, ע"י שהקימו הוא ואחיו הרב חיים ז"ל את מחנה בני תורה, בראשות מרן הגאון רבי ברוך מרדכי אזרחי שליט"א, שמוציא בכל שנה הרבה תלמידים לתורה ולתעודה. וכמה שנים זכו שיבוא רבינו זצוק"ל בעצמו לחזקם מאד.

יעמדו לו ולהרבנית הצדקנית ע"ה זכויותיהם העצומים בכל התחומים, הידועים ושאינם ידועים, לישב בגן עדן עם כל הצדיקים והצדקניות. ולהקיץ בתחיית המתים בב"א.

ובהיות שלא זכה לזש"ק זכות מיוחדת היא למי שילמד לעילוי נשמתו הטהורה, בנימין בן שלמה אפרים ז"ל.

וכמה עונג ושמחה ונחת היה לרבינו לשמוע בכל פעם ופעם על המשמר הזה שנשארים ולומדים בהתמדה וגעשמאק, ולכן היה משתדל לבוא להשתתף בכל פעם, על אף שזה הי' למחרת יום כיפור ולמחרת ת"ב, בזמנים כאלו שלא היה עם הרבה כח כמובן...

ובאמת מסירות נפשו השפיעה הרבה מאד, להמשיך ולהתמיד בהנהגה מופלאה זאת, ובחסד השי"ת התלמידים היקרים ממשיכים הלאה גם כיום הזה.

והוא עונג רוחני שאין כמותו, לבוא ולראות האיך נראית תפילת ותיקין ישיבתית עם כל הגעשמאק, בזמן שעפ"י דין - אפשר לקרוא לזה שכבר פטורים. הרי זה קידוש השם גדול, וכמה נחת רוח עושים במרום עם דבר כזה, אין לתאר ואין לשער.

ובודאי רבינו זיע"א רואה את פירותיו וזכותיו שמצטברים מרגע לרגע בדברים נשגבים

אלו, ומליץ טוב בעדינו לשפע טובה וברכה ברוחניות ובגשמיות.

אין מציאות הפסקה

ואמנם אצל רבינו בעצמו לא היה כלל מציאות של הפסקה... והשיעורים היו ממשיכים תמידים כסדרן, כפי שיש לראות בכתבי זבחים, שאין הבדל אם זה ערב תשעה באב או מוצאי ת"ב, או יום אחר של בין הזמנים, הכל כרגיל, בלי יציאה להינפש כלל.

ומצד שני ממרום גדלו ידע להבין את נפשות החושבים שצריכים להינפש.. רק שהיה מדריכם כי גם בימים אלו אין היתר לשום איסור, וח"ו לחשוב שבדאצ"א הותרו כל מיני דברים, אם בדיני שבת, או בצניעות ח'ו, ובמאכלות שאינן על צד המהודר, וכו' וכו'. ובעיקר "ביטול תורה", וכבר התבטא רבינו שיראה כל אחד ללמוד בימי בין הזמנים, לכל הפחות "שש שעות".

ולפני קרוב לעשר שנים הורה לי להוציא קונטרס מיוחד על צורת וחובת כל אחד בימי בין הזמנים, ולהדפיסו באלפים רבים, ולחלקו ולהפיצו בעולם התורה, ואי אפשר